

„Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.” (1 Timótheus 4:12)

ŐRÁLLÓK

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetség lapja • 2025 • XI. Évfolyam • 2. szám • Ára: 2,50 lej

Tamás húsvétja

Bibliaolvasás: János 20,19-29 Alapige: János, 20,25b

Mátyási Gerda Georgina

Józsefháza

Keresztyén Testvéreim! Kedves Ünneplő Gyülekezet! Sokan úgy vélik, hogy a húsvét a legnagyobb ünnep a keresztyén ember számára, hiszen az Úr Jézus feltámadt a halálból, és ezzel az élet győzelmet aratott a halál felett. Azonban a mai modern világban olyan sok külsőség lengi körül a húsvét ünnepét, hogy sokan már azt sem tudják, mi a valódi jelentősége ennek az ünnepnek.

Manapság, amikor az ember ünnepre készül, és ez alól a húsvét sem kivétel, mindig végiggondolja, milyen sok tennivalója van, mi mindent kell bevásárolnia ahhoz, hogy az ünnepre minden elkészüljön, és így az ünnep teljes legyen. Ilyenkor együtt van a család, még külföldről is hazajönnek a rokonok, ismerősök, és lehetőség van a találkozásra, a közös beszélgetésre. Vajon csak ennyit jelentene a húsvét? Egy finom ebédet és egy kellemes társalgást a családdal és a barátokkal? Nos, a most felolvasott húsvéti történet is két találkozásról szól, a második találkozásban pedig egy igencsak rövid, de annál tanulságosabb párbeszéd hangzik el a Mester és az ő tanítványa között. És ezt a második találkozást szeretném az ígehirdetésem középpontjába állítani. Lássuk csak egy kicsit részletesebben is a történet mozzanatait.

Alapigénk azzal kezdődik, hogy a feltámadott Jézus meglátogatta a tanítványokat. Tamás, aki egy volt a tizenkét tanítvány közül, nem volt jelen a találkozás pillanatában. A Szentírás nem részletezi, miért nem volt ott. Azonban, ha végiggondoljuk a feltámadás előtti eseményeket, talán megérthetjük, miért nem volt jelen. Egyrészt Tamás szívében is ott volt a félelem érzése, mert látta, mi történt Jézussal, látta az Ő szenvedését, és félt attól, hogy Jézus tanítványaként vele is hasonló fog történni. Másrészt ott volt

benne a csalódás érzése, mert nem tudta elfogadni azt, ami Jézussal, az ő Mesterével történt. Úgy érezhette, mindennek vége. Jézus örökre elhagyta őket, és nincs értelme maradnia. Sokszor tapasztaljuk mi is, hogy nem az elképzeléseink szerint alakulnak a dolgok az életünkben, ilyenkor mi is könnyen elcsüggedünk és hajlamosak vagyunk mindent feladni.

A többi tanítvány beszámolt Tamásnak arról, hogy látták az Urat. Bizonyára nagyon örülhettek a találkozás lehetőségének, és ezt az örömhírt meg is osztották Tamással. Ő azonban nem úgy reagált a hírré, ahogy azt elvárnánk tőle. Az ő szívét abban a pillanatban nem az öröm és az ujjongás hatotta át. Úgy gondolom, hogy az ő viszonyulása az elhangzottakhoz csakis az őszinteséget tükrözte. Az ő nevének jelentése: „iker”, illetve „kettős”. Ebből adódóan, illetve a szentírási beszámoló alapján, ő nagyon is hajlamos volt a pesszimizmusra és a kételkedésre. Nem volt képmutató ember, nem azt válaszolta, amit a többi tanítvány elvárt volna tőle. Mivel ő nem volt jelen, amikor Jézus megjelent a többi tanítványnak, nem tapasztalhatta meg személyesen a feltámadott Úr közelségét, ezért nem tudta elhinni azt, amit hallott. Neki szemmel is jól látható bizonyítékokra volt szüksége.

„Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem.”

Testvéreim! A 21. század embere sem gondolkodna másképp. Hiszem, ha látom—mondják nagyon sokan. Addig nem hajlandóak elhinni valamit, amíg nem látják a saját szemükkel. Nekünk, mai hívő keresztyén embereknek megadatott az a csodálatos, drága lehetőség, hogy a hallható és a látható Ige által megbizonyosodjunk afelől, hogy amit az apostolok mondtak, t.i. „Láttuk az Urat.”—az úgy is történt.

A történet folytatásában kiderül, hogyan is jutott Tamás hitre. Érdekes, hogy Tamás nem valamilyen különleges jelt vagy csodát kért a feltámadott Úrtól, mégis az egyik legnagyobb csodában volt része.

Feltevődhet bennünk a kérdés: Tamást miért éppen a sebek foglalkoztatták? Annyi mást is kérhetett volna bizonyíték gyanánt. Nagypénteken rengeteg sebet ejtettek Jézuson – ezek azok a jelek, amelyek mindig emlékeztetnek bennünket is arra, hogy Jézus nem ezüstön vagy aranyon, hanem az Ő drága vérében váltott meg bennünket (1Péter 1,18). Ha vannak sebek, akkor elhiszi, hogy Jézus feltámadt a halálból, és valóban az igazi Mester jelent meg nekik.

Persze nem azonnal történt meg a második találkozás, hanem csak 8 nap után. Hiszen nem akkor szoktunk mi választ kapni Istentől a kérdéseinkre, amikor mi szeretnénk, hanem amikor Isten azt jónak látja. Jézus időt ad kételkedő tanítványának arra, hogy gondolkodjon. Végül újból megjelent a tanítványoknak, ekkor már Tamás is ott volt velük. Jézus jól ismerte Tamást, és tudta, mi jár az ő fejében és mi zajlik az ő lelkében. Másodszori megjelenésekor is középen állt meg, mindenkihez egyformán közel. Jézus nem tett különbséget az örvendező tanítványok és az abban a pillanatban még kételkedő Tamás között. Számára mindegyik egyformán fontos volt. Másodszor is ugyanazokkal a szavakkal köszöntötte a tanítványokat: „Békesség néktek!” Nem vetette szemükre, hogy magára hagyták Nagypénteken. Nem a régi eseményekkel foglalkozott, inkább megbocsátotta nekik a gyengeségüket.

Amikor imádságainkban Istenhez szólunk, ott csakis az őszinteségnek lehet helye. Tamás őszinte volt, és elmondta, ahhoz, hogy higgyen, neki látni kell a sebeket és a szegek helyeit. Éppen ezért Jézus is őszinte volt hozzá, magához hívta, és kész volt lehetőséget adni Tamásnak arra, hogy megnézzé a szegek helyeit és a kezét az oldalába bocsássa.

Kedves Testvéreim! Bizonyára mindannyian láttunk már gyógyuló félben lévő sebet, és azt is tudjuk, hogy ilyen sebet felszakítva, még nagyobb fájdalmat okozhatunk, mint amilyen előtte volt.

Folytatás a következő oldalon

„Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsásd az én oldalamba.” –mintha csak azt mondaná neki Jézus, hogy az ő hitre jutása érdekében hajlandó ismét áldozatot hozni és elviselni a fájdalmat. Noha Tamásnak megadatott az érintés lehetősége, nem olvassuk a Szentírásban, hogy tényleg megérintette-e Jézust vagy sem. Tamásnak ezután nem volt szüksége arra, hogy megérintse Jézust. Ugyanis ő nem a sebeket látván kezdett el hinni, hanem sokkal inkább Jézus hozzáállása segített neki hitre jutni. Látva Jézus magatartását, eszébe jutott Jézus egyik legfontosabb tanítása, miszerint: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért” (János 15,13.)

Ezután Tamás megfogalmazza a saját hitvallását: „Én Uram, és én Istenem!” Most tapasztalta meg, hogy a feltámadott Úr az ő Ura és egyben az ő személyes Megtartója, Megváltója is.

Szükség volt tehát erre a találkozásra és a személyes megtapasztalásra. Igen, ahogy Tamásnak, úgy nekünk is szükségünk van ilyen találkozásra. Ami igazán megragadott engem a történetben, az az, hogy Jézus volt az, aki kezdeményezett. Ő kereste fel a tanítványokat, Ő teremtett lehetőséget a találkozásra, amelynek végül az lett az eredménye, hogy a kételkedő Tamás hitre jutott. Ez ma is ugyanígy történik. Jézus mindannyiunkat keres, mert szeretne velünk találkozni. Ezen az ünnepen tegyük fel magunknak a kérdést: Mi szeretnénk-e

találkozni az értünk is feltámadott Úrral?

Kedves Ünneplő Testvéreim! Fontos megjegyeznünk azt, hogy a Húsvét ünnepe minket is át kell formáljon, hogy kételkedő emberekből hittelteljes emberekké váljunk, akik Tamáshoz hasonlóan őszintén, ugyanakkor félelem nélkül tárják fel szívüket Jézus előtt. Valódi húsvéti ünnepünk és Jézus által nyert békességünk csakis akkor lesz, ha vágyunk a Vele való találkozásra és tudunk hittel fordulni Jézus felé akkor is, ha csak a hit szemével láthatjuk Őt, mert abban a pillanatban fog igazi, személyes Megváltónkká lenni és csak akkor lesz igaz ránk is az, amit Jézus Tamásnak mondott: „Boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

Amen.

„Ne ijedjete meg és ne féljete tőlük!” (Mózes 5,1 29)

A tavasz első napján tartotta évi közgyűlését a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége a Nagyvárad-Újvárosi egyházközség templomában, ahol szép számban, 80-an vettek részt presbiterek és lelkipásztorok a kilenc egyházmegyeikből.

A nyitó áhítatot kerületünk püspöke, **Ft. Bogdán Szabolcs János**, a Mózes ötödik könyve első fejezetének 29-33 versei alapján tartotta. A felolvasott igeszakasz egy olyan rész, amelyben Mózes emlékezteti Izrael népét arra, hogyan reagáltak, amikor először elérték az Ígéret földjének határát, és hogyan bátorította őket, hogy bizzanak Istenben, ahogy Egyiptomban is csodákat tett és megszabadította népét a fáraó rabságából. Isten atyai szeretettel hordozza őket, ahogyan egy apa gondoskodik fiáról. Mindezek ellenére az izraeliták nem bíztak Istenben, hanem félelemmel és kétkedéssel válaszoltak. Isten nemcsak ígéreteket adott, hanem folyamatosan jelen volt életükben. Ne feledjük, Isten hűséges, megőrzi mindazokat, akik bíznak benne. Legyen erős hitünk, és ne féljünk. Istennek vezetése mindig jelen van életünkben, és Ő mindig megmutatja a helyes utat. „Örökké Isten hűségére és vezetésére hagyatkozunk” -

fejezi be a püspök úr az ige magyarázatát.

Tóth András, Egyházkerületi Presbiteri Szövetség elnöke köszönti a közgyűlés résztvevőit a Pál Timótheushoz írt első levele 4,12 verse alapján. Ezt követően a szövetség alelnöke, **Vasil István** bemutatja a Presbiteri Szolgálatért Díjra jelölteket, majd **Lakatos Nella**, a szövetség jegyzője méltatta a díjazottakat. Kerületünk püspöke és szövetségünk elnöke átadta a kitüntetett presbitereknek a díjat és az oklevelet.

Az idei év kitüntetett presbiteri:

- A KRE PSZ által kitüntetett díjazottja - **Illés Jenő**
- Nagybánya Egyházmegye díjazottja - **Nagy Zoltán**
- Szatmári Egyházmegye díjazottja - **Búcs Gábor-Attila**
- Nagykárolyi Egyházmegye díjazottja - **Dali Sándor**
- Érmelléki Egyházmegye díjazottja - **Borsi Attila**
- Bihari Egyházmegye díjazottja - **Garnai Sándor**
- Aradi Egyházmegye díjazottja - **Jakab Károly**
- Temesvári Egyházmegye díjazottja - **Marity Anna Mária**

- Szilágysomlyói Egyházmegye díjazottja - **Balla Ferenc**
- Zilahi Egyházmegye díjazottja - **Módi Sándor**

A kerület presbiteri szövetségének elnöke egy jubileumi eseményre hívta fel a jelenlevők figyelmét, hiszen ezelőtt 10 évvel - 2015 márciusában - a közgyűlés döntött az **ŐRÁLLÓK** presbiteri lap indításáról, ami ma is negyedévenként megjelenik. A lap fontosságát **Lakatos Nella** jegyző méltatta.

A 2025-ös év az IFJÚSÁG SZOLGÁLATÁNAK az éve. **Tóth András** elnök úr ismerteti az idei év tevékenységi programját, átadva minden jelenlevőnek egy könyvjelzőt az év bibliai igéjével (1 Timótheus 4,16).

A közgyűlés folytatódott a kerületi elnök és az egyházmegyei elnökök tavalyi évről szóló tevékenységi beszámolójával, majd **Mészáros Gyöngyi** könyvelő szövetségünk pénzügyi helyzetét ismertette.

Isten áldása legyen kerületünk minden szolgálattevőjén és kérjük Őt, hogy :

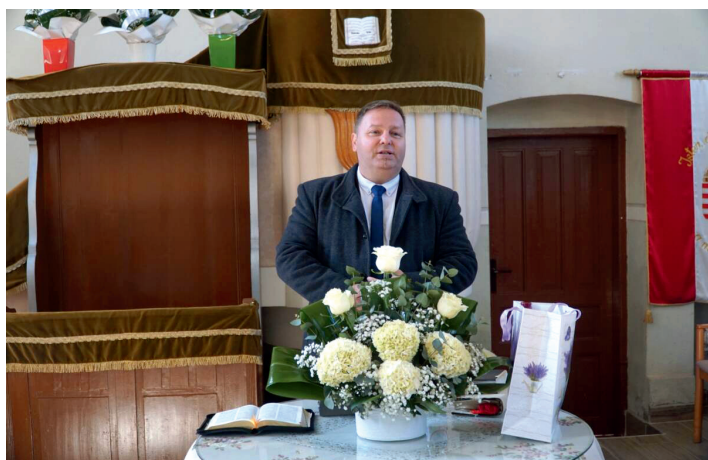
„Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem,
Míg boldogan a célhoz elérkezem,
Mert nélküled az én erőm oly kevés,
De hol te jársz előttem, nincs rettegés.”

(Énekeskönyv 423)

Lakatos Nella, kerületi jegyző

Tavaszi Presbiteri Találkozó Adorjában

„A ki jóval tölti be a te ékességedet és megújul a te ifjuságod mint a sasé” (Zsolt.103,5)

A Református Keresztyénség ifjúsági évében ezzel a mottóval rendeztük meg a Szatmári Református Egyházmegye tavaszi konferenciáját az Adorjáni egyház-községben 2025 március 22-én, ahol 30 gyülekezetből 128 presbiter és az őket elkísérő lelkipásztor vett részt.

A nyitó áhítatot **dr. Király Lajos**, egyházmegyei esperes, a 133. zsoltár alapján tartotta. Ahogyan az igehirdetésben is elhangzik, az egyház nem csak egy intézmény, hanem a hívők élő közössége, ahol Isten szeretete és áldása nyilvánul meg. A fő kérdés, hogy tudunk-e áldott és gyógyító közösséggé lenni, hiszen az csak Jézus Krisztus által lehetséges, mert Ő életet, vezet, megtart, áld és gyógyít. Amennyiben szeretettel fordulunk egymás felé, egy olyan gyülekezeti életet élhetünk, ahol Isten szeretete erőt és áldást ad.

Az igehirdetés után **Besenyődi Attila**, helybéli lelkipásztor a Római levél 14, 7-9 verse alapján köszöntötte az egybe-

gyűlteket, melyben visszatekintett az elmúlt 25 év szolgálatára, hálát adván a templom külső és belső megújulásáért. Ezek után dr. Puskás Csaba, egyházmegyei főgondnok köszöntötte a résztvevőket a Lk. 18,18-25 versekkel, és kifejtette, hogy nem elég a törvényt betartani, hanem cselekednünk is kell, és a legfontosabb Jézus követése.

A továbbiakban **Tóth András**, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetség elnöke az 1 Tim. 4,12 versével köszöntötte a résztvevőket: „Senki a te ifjuságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben és a tisztaságban...”

Egy rövid szünet után **Nt. Kánya Zsolt** Attila, kémeri lelkipásztor, valamint egyházkerületi lelkész jegyző tartott előadást „Jöttem láttam győztem” címmel. Az előadás fő szempontja a lelkesítés gondolata, úgy a presbiterok, mint a lelkipásztorok felé:

• **Jöttem:** az a fontos, honnan jöttem, milyen háttérrel, mit hoztunk magunkkal, milyen értékeket.

• **Láttam:** a körülöttünk élők gyakran csak a hibáinkat látják, melyeken nehéz változtatni, de hiteles életünkkel keresztyéni erőnket is láttathatjuk.

• **Győztem:** mi, Krisztust követő hívek győztesnek érezhetjük magunkat, büszké és hálásak lehetünk, hogy Őhozzá tartozunk.

A presbiteri szövetség elnöke megköszöni a jelenlétet, a konferencia megszervezését és lebonyolítását, valamint a Tarr család hozzáállását a konferencia megrendezéséhez.

Isten gazdag áldása legyen mindannyiunk életén és a következő bibliai verssel zárta a konferenciát: „Azért szerelmes atyámfiai erősen áljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dorgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban” (1Kor.15,58).

„Dicsérjétek az Urat! Boldog ember az, aki féli az Urat, és parancsolataiban igen gyönyörködik.” (Zsolt 112: 1)

A fenti igevers alapján 2025 április 12-én presbiteri találkozót tartott a Nagykárolyi református egyházmegye presbiteri szövetsége a Lelei református templomban „A presbiter, mint a keresztyén értékrend megőrzője!”, címmel.

A találkozó igehirdetéssel kezdődött, melyet **nt. Nagy Sándor**, lelei lelkipásztor tartott a Lukács 23, 1-5 versei alapján. Habár a felolvasott igék nagypénteken szoktak elhangzani, de kihangsúlyozva, hogy nagyon sok hasonlóság van az akkori és a mostani emberek között, a vádaskodás hibája. Jézus Krisztus felment a Golgotára imádkozván érettünk és szeretete ma is ott van a világon. Úgy szervezzük meg ezt

a húsvétot, az úrvacsorát, hogy legyünk a Krisztus hirdetői! Ő szentelje fel gyülekezetünket, egyházmegyéinket! Legyünk jó példaképei a nyájnak!

Az igehirdetés és az áldás után **Almási Csaba** PSZ elnök felkérte **Tóth Andrást**, a KRE PSZ elnökét, hogy tartsa meg köszöntő beszédét, amely a Pál Timóteushoz írt első levele 4-ik rész 12-ik versével és az ifjúság szolgálatának évről való tekintettel hangsúlyozta, hogy az Istennek tetsző élet nem életkor függvénye! Kérve Istennek áldását, és örökké tartó szeretetét mindannyiunk életére.

A találkozót megtisztelte jelenlétével **Szalay Csaba**, egyházmegyei főgondnok, aki

elmondta, hogy a presbiteri tisztség nagy megtiszteltetés és egyben nagy felelősség is, hisz a világ rossz irányba halad, háborúk, bevándorlás, genderelméletek vannak jelen, a gondokat pedig jó lenne a templom falain kívül tartani. Érdemes ezt a munkát vállalni, szükség is van rá. Mindenki állja meg a helyét a saját gyülekezetén belül! Áldott, békés húsvéti ünnepet kívánt.

Almási Csaba, PSZ elnök köszöntötte a találkozó résztvevőit és Isten áldását kérte az együttlétükre. Felkérte **nt. Pap Dénes Zsolt** lelei lelkipásztort, hogy tartsa meg előadását. Az előadás mindenkit magával ragadó, lelkekhez szóló, az életutakhoz irányadó és interaktív volt.

Mint egy igazi pedagógus, úgy tette fel a kérdéseket, hogy egyénenként és közösségként is kirajzolódott mindenkiben a válasz arról, hogy ki a presbiter, mi a feladata és, hogy a keresztyén református presbiter lelki többletet hordoz, mely nem velünk született, hanem megtanuljuk Krisztustól. Az tud másoknak segíteni, aki mindennap táplálkozik az Úr Jézus szeretetéből és azt adja tovább.

„Jöjjetek hozzám, akik megfáradtatok, tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd és alázatos vagyok... Tanulni Krisztustól nem szégyen, bármilyen életkorban legyen is az ember.

Az előadó kérésére a jelenlevők csoportokba szerveződtek és úgy beszéltek meg, ki mit gondol a keresztyén értékekről. Elmondta mindenki a véleményét, igazi kommunikáció folyt, a csoportok bemutatták és aztán az előadó összegzésében elhangzott, hogy ezek az értékek a keresztyén identitás, a keresztyén házasság, a család és maga az élet.

A keresztyén identitás nagyon fontos, mert nem a képességre, sikerre épül, hanem Krisztusra. Ő az identitásunk központja. Nem, mert megkereszteltetek, nem, mert konfirmáltam, hanem azért, mert Krisztus meghalt értetek.

A házasság keresztyén érték. A Biblia ezzel kezdődik: „ezért az ember elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és

lesznek ketten egy testté... Akkor adhatok a gyerekeidnek a legtöbbet, ha boldog házasságban élsz. A gyerekek nem tudják megválasztani, milyen családba születnek, benne kell éljenek. Te példát mutatsz, ők követnek, ha tudnak. Milyen jó egy keresztyén családdal tartozni! Értetek imádkoznak, visszavárnak, Isten vezet.

A presbiternek a feladata a maga közösségében: egymást szeretni, örülni az örülőkkel, sírni a sírókkal, Szentlélekkel teljes életet élni, mert nem az az igazi presbiter, akit a gyülekezet megválasztott, hanem az, aki a Szentlélekkel teljes életet él. Az életet, mint keresztyén értéket védeni kell minden áron, ha magzat, ha fiatal, ha idős az az ember.

Az előadás második felében **nt. Pap Dénes Zsolt** a mindennapi életből említett példákat, melyek rombolják a keresztyén értékeket, például a saját magunk panaszkodásai, mellyel esetleg elriasztjuk a gyerekeinket a szülőföldünkről, vagy sokszor kishitű az ember, pedig, ha Isten ránk bízott valamit, akkor meg tudjuk csinálni. Vannak országok, melyekben egy gyermekről nem szabad mondani, hogy fiú, vagy lány, van sok helyzet, melyben a szülők idejét elveszi a munkahely, a családtagok idejét elveszi a média, az iskola rendszer leterheli a gyerekeket, lexikális tudást követel, nem tanítja meg a gyermekeket

összefüggésükben látni a dolgokat.

A presbitereknek a gyülekezetben olyan szokásokat kell kialakítani, amelyek megtartják a következő generációt is.

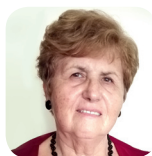
Építsük imádkozással a közösségeinket, beszéljünk a családokkal Isten ígéjéről, óvjuk keresztyén értékrendünket!

Az előadás után **Almás Csaba** elmondta, hogy a presbitereknek is meg kell tanulniuk nyilvánosan is dicsérni az Urat, úgy, ahogy a 150. zsoltár 6. verse mondja: „Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!”, s megkérdezte **nt. Pakulár István** tasnádi lekipásztort, hogy a lelkészeknek van-e „lámpalázuk...”, illetve, akinek van, hogyan tudja legyőzni azt. A tiszteletes úr pedig kifejtette, hogy vannak, akiket olyan adottságokkal áldott meg az Isten, hogy nem félnek beszédet mondani nyilvánosság előtt, egyébként is, ha az ember a saját szavaival mondja el, amit érez és gondol, nem pedig egy betanult szöveget, akkor gördülékenyebben jönnek a szavak. De az se baj, ha valakinek nincs meg ez az adottsága, fokozatosan gyakorolni lehet, a tériszonyt is le lehet küzdeni, először csak az első emeletre kell felmenni az ember.

A presbiteri találkozó szeretevendégséggel zárult, ahol a presbiterek kifejezték óhajukat, miszerint jó lenne mihamarabb részt venni egy hasonló találkozón. **S.D.G.**

Almás Emese, leleli gyülekezeti tag

„Mert akik jól szolgálnak, azok szép tisztességet szereznek maguknak, és nagy bátorságot nyernek a Jézus Krisztusba vetett hit hirdetésére” (1 Tim 3,13)

Lakatos Nella,
egyházmegyei elnök

Festői környezetben és irodalmi emlékeket felidéző helyszínen - Koltón, a Teleki kastélyban - tartottuk 2025 május 10-én a főgondnokok és gondnokok képvisését Nagybánya egyházmegyéjében. Szüksé-

ségesnek gondoltuk ezt a találkozást, mert ezzel is segíteni akartunk az egyházmegyéjében megválasztott 12 új egyházközségi vezetőnek, akik bizalmat kaptak a főgondnoki, gondnoki szolgálatra.

A nyitó áhítatot **Nt. Ecsedi Árpád**, helyi lekipásztor, egyházmegyei főjegyzője János 21,15-17 versei alapján tartotta. A történet Jézus feltámadása után játszódik, amikor találkozik tanítványaival, és különösen Péter apostollal folytat egy

jelentőségteljes beszélgetést, aki háromszor tagadta meg Őt a keresztre feszítés előtt. Most Jézus háromszor kérdezi tőle: „Szeretsz-e engem?”, mintha ezzel helyreállítaná Pétert, nemcsak a közösségbe, hanem az apostoli szolgálatba is. A lekipásztor beszél a szeretet szintjeiről ami lehet feltétel nélküli, baráti, testvéri szeretet. Jézus első két kérdése a feltétel nélküli szeretetre irányul, Péter pedig a baráti szeretettel válaszol, harmadszorra

Jézus is baráti szeretettel kérdez és ezzel is jelezve, hogy Péternek megbocsátott. Mindhárom válaszában Jézus megbízza Pétert, szolgálatra hívja, hogy „*legeltesse a bárányait, őrizze a juhait*”. Ez a pásztori szolgálatra való elhívás az egész egyház vezetésére és gondozására utal. Péter nemcsak megbocsátást kap, hanem új küldetést is. Péter megtapasztalja Jézus megbocsátó szeretetét.

Isten nem múltbeli hibáink alapján, hanem a tetteink alapján ítél meg. Fontos gyülekezeteinkben szolgálatot vállalni, öntudatosan munkálkodni, Krisztus ügyét szolgálni, aki megerősít, bátorít és soha ne feledkezzünk meg a hitről, reményről és a valódi szeretetről, ami örökkévaló – fejezi be a lelkipásztor.

Egyházmegyénk főgondnoka, **Miklós Csaba** Pál apostol Galata 6,9 versével köszöntötte, bátorította a megjelenteket. **Lakatos Nella**, az egyházmegye szövetségi elnöke köszöntő beszédében kiemelte a vezetés fontosságát, beszél az egyházközségek élén szolgáló keresztyén vezetők jellemző tulajdonságairól, akik mindig Istenre bízzák magukat, szolgálatkések, alázatosak, hűségesek, példamutatóak.

A képzésre meghívott **Nt. Kánya Zsolt Attila**, Kémer egyházközség lelkipásztora, lelkészi jegyző „*A jó vezető ismérvei - Mi is vezettek vagyunk*” címmel tartott előadást a megjelenteknek. Előadását a következő témák köré csoportosította: Mit kívánnak egy jó vezetőtől, Mit kell tudni a jó vezetőről, Vezető vagy főnök, A világ leghíresebb vezetői, Vezetők a Bibliában, A többes vezetés elve, Mit tanít Jézus a vezetésről.

Egy jó vezetőtől a közössége elvárja, hogy legyen önismerete, önbizalma, őszinte a tagokkal, vállaljon felelősséget a gyülekezetért, érezzen együtt a közösség tagjaival, legyen munkájában következetes, állandóan fejlessze önmagát és haladjon a kor rohamos kihívásaival

–hiszen csak így tud eleget tenni megbízásának. A jó vezetőnek hatékonynak kell lennie, aminek alapja a munka megosztása, felismerni a presbiterekben, a közösség tagjaiban a talentumokat és az arra képes egyéneket megbízni a feladatokkal. Tudnia kell együttműködni a presbiterekkel, lelkipásztorral és mindig az egyház érdekeit tartsa szem előtt. Tudnia kell elfogadni mások véleményét és megérteni azt, hogy senki sem születik jó vezetőnek és értékelni azt, hogy azon munkálkodik, hogy azzá váljon. „*Az egyház élén szolgáló – főgondnok, gondnok, lelkipásztor vezető legyen és nem főnök*” - hangzik el az előadásban. A jó vezető meghallgatja az embert, mindig nyitott az új ötletekre, felhatalmaz és felelősséget vállal a főnökkel ellentétben, aki inkább beszél, a saját ötleteit fogadtatja el, utasít a munkában és mindig a felelősöket keresi.

Az emberiség történetében a világ leghíresebb vezetői sem voltak mindenben tökéletesek, ugyanúgy ahogy a Bibliában szereplő vezetők is - Mózes, József, Józsué, Pál apostol - szolgák voltak és maga

Jézus is azt vallotta: „*Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért*” (Mt. 20,28). A mai világ elvárásai szerint a vezető felelős mindenért, de a Szentírás a többes vezetés példáját állítja elénk, hiszen ez Isten tervének része. Az egyházközségekben legyünk egymásnak munkatársai, ne szemléltői a munkának. Tanuljunk és kövessük Jézust, akitől alázatot, őszinteséget, elszántságot, igazságosságot, kitartást, hűséget, béketűrést, szorgalmat, szeretetet tanulhatunk.

A beszélgetések, hozzászólások során a jelenlevők Jézustól tanult tulajdonságokról, az Őt követendő példákról és saját vezetői tapasztalataikról számoltak be.

A képzés sikeresnek bizonyult és abban reménykedünk, hogy a hallottakat otthon, ki-ki a saját gyülekezetében gyümölcsözteti.

Köszönetet mondunk az előadónak és Isten áldását kérjük további életére!

Isten kegyelmét kérjük és áldásos szolgálatot kívánunk a megjelent főgondnokoknak, gondnokoknak.

Isten missziója – missziói gyülekezet – az MRPSZ 2025. évi tavaszi hétvégéje

Március utolsó hétvégéjén (márc. 28-30) került megrendezésre a Magyarországi Református Presbiteri Szövetség tavaszi konferenciája. A helyszín és a téma ismerősen csenghet: Berekfürdő és a misszió. Nt. Dani Eszter vezetésével a misszió egy újabb aspektusával foglalkozhattak a résztvevők („Isten missziója – missziói gyülekezet”).

Több résztvevőt kérdeztünk meg a hétvégével kapcsolatban. Így most valóban egy élménybeszámoló formájában nyerhetünk betekintés a tavaszi konferenciába:

Toldi Csaba – Bp.-Rákospalota-Óváros:

„Az egyik fontos dolog, amit a hétvégén kaptam, hogy mi a békeség útja. Ezen az úton kell igyekeznünk járni. Milyen szép a mi „Áldás, békesség” köszönésünk, szebbet, jobbat nem is lehet kívánni. Minden ember vágyik erre a békességre, amelyet csak Jézus Krisztus tud adni. Presbiter testvéreimet azzal tudom hívogatni erre a konferenciára, hogy jó együtt lenni. Jó együtt lenni tapasztalatcserére, ismeretek szerzésére, látni egymás örömeit és nehézségeit. Azért, hogy tudjuk ezeket

együtt is hordozni, együtt és egymásért imádkozni.”

Dr. Szabó Károly – Szolnok

„A Presbiteri Szövetség elmúlt huszonöt-harminc évének legfontosabb küldetése, szolgálata, hogy a presbiter testvéreket hitük megvallásában és hitük fejlődésében támogassa. Nagy öröm számomra, hogy az elmúlt tíz évben minden országos konferencián részt vehetem. Elsősorban annak a megtapasztalásnak az okán, hogy itt kiváló presbiter testvérek és kiváló tanítók, jó gyakorlatok hangozhatnak el. Erről a konferenciáról többek között a lelki ajándékokról szóló beszélgetésnek a fejezeit viszem magammal. Elsősorban azt, hogy mindnyájunknak, akik Isten Lelkét segítségül hívva élük az életüket,

van Istentől kapott lelki ajándékunk. Ennek a lelki ajándéknak a megtalálása különösen is elmélyítheti mind a gyülekezeti, mind a más jellegű keresztény szolgáltatásokban való részvételnek, illetve oda-fordulásnak a lehetőségét.”

Dr. Finta Írisz – Nyékládháza-Ládháza

„A férjem hívására érkeztem erre a konferenciára, aki tavaly már volt itt. A pénteki áhítat nagyon megdobogtatta a szívemet. A békeségről szóló igehirdetés nagyon erőteljes volt és engem is erőteljesen megragadott, amiért nagyon hálás vagyok. Én is nehéz helyzeteket éltem meg mostanában és Isten békessége tartott meg engem. Azt viszem el, hogy legyen minden a helyén a szívemben, a lelkemben és akkor lesz békesség. Nekünk is nagy felelősség a misszió és azt szeretném, hogy Isten engem is tudjon használni. Ezért imádkozom, hogy az Ő dicsősége rajtam keresztül is meglátszódjon. Azzal tudok hívogatni másokat, hogy megosztom azt, mennyire kedvesen fogadtak itt, mennyire jó volt itt együtt énekelni, imádkozni. Csak jót kaptam és bízom benne, hogy még jöhetnek és másokat is el tudok ide csábítani.”

Vincze Petronella – Bp.-Buda

„Voltam már korábban a balatonszárszói őszi presbiteri konferencián, ahol nagyon megérintett a hitbeli együttlét, közösség. Ezért jöttem el erre a hétvégére is. Nagyon sokat kaptam, de amit most kiemelnék, hogy a hétvége során tovább mélyülhetett az a közösségi érzés, amit itt átéltem. Jó megismerkedni más gyülekezeti tagokkal, nagyon sokat tanulunk egymástól és növekedhetünk egymás hite által.

Közösségi munka, közös gondolkodás, fontos, megválaszolható kérdések – ezek segítik az én hitbeli fejlődésemet is. Másoknak is ezért tudom ajánlani a részvételt.

Jakus Gergely – Bp.-Rákospalota-Óváros

„Próbálok minden egyes alkalomra eljutni, mert mindig tanulok valamit. Most is tanulhattam és kaptam egy nagyszerű ötletet az egyik testvértől. Egy imádságos dobozt adnak körbe a gyülekezetben, mely három napig van egy családnál és sosem szakad meg a lánc. Ezt én is szeretném applikálni. A Szentlélek ajándékainak témája engem is elgondolkodtatott és ahogy magamba néztem most ennek hatására, én is találtam olyan dolgot, aminek érdemes lenne utánajárni és a mélyére evezni.

Megtartották éves konferenciájukat a bihariak

A Bihari Református Egyházmegye Presbiteri Szövetsége 2025 május 10-én tartotta meg éves konferenciáját a Bihar Református Egyházközség templomában

A jó és szakszerű szervezésnek köszönhetően az egyházmegye majdnem minden egyházközségeinek presbitériuma képviseltette magát kisebb-nagyobb létszámban, a házigazdákkal együtt mintegy 240 presbiter részvételével.

Az egyházmegyei presbiterszövetségi konferencia **Filep Attila Csaba** esperes, a helyi gyülekezet lelkipásztorának áhítatával vette kezdetét, aki igemagyarázatát az 1 Tim 4,12 igeverstre alapozta: „Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tiszta életben”.

A presbiteri tisztség sok önfeláldozással, áldozattal jár, de ahogy azt Pál apostol is mondja az idézett igeverben, „légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tiszta életben”, hiszen a példaadás mindazokra illik, akik Krisztust követve életükkel és tisztességes szolgálattal mutatnak példát a közösségnek.

Pál apostol egy egyszerű, mégis igen összetett tanáccsal látja el fiatal szolgatársát, Timóteust. Légy példája a hívőknek.

Ne csak beszélj, ne csak prédikálj, hanem személyes életteddel is mutass példát, az Istent követő magatartásban. Pál nem kér többet, mint amit az Ő Mestere, az Úr Jézus kért tanítványaitól.

Pál mindenekelőtt azt helyezi Timóteus szívére, hogy fiatal kora ellenére legyen példává magatartásában, egész életmódjában. Az Istennek tetsző élet ugyanis nem életkor függvénye. Lehet valakinek fiatalként nagy hite, és lehet valakinek idősként kevés kapcsolata Istennel. Timóteus helyzetében ez azért volt különleges, mert ő fiatal korában kapott egy olyan megbízatást, amely nagy felelősséggel járt.

Az áhítatot követően elsőként a helyi gyülekezet lelkipásztora, Filep Attila Csaba esperes köszöntötte a jelenlévőket. Vasil István, a Bihari Református Egyházmegye Presbiteri Szövetségének elnöke osztotta meg gondolatait és köszöntő szavait a konferencián résztvevőknek.

Garnai Sándor, az egyházmegye főgondnoka köszöntőjében kifejtette az ilyen jellegű találkozók, konferenciák fontosságát, közösség építő erejét.

„**Hős kezében nyílik**” – ez volt a címe annak az interaktív előadásnak, amelyet **Gecse Krisztián Dániel**, a Nagyváradi – Őssi Református Egyházközség beosztott lelkipásztora, a Zsoltárok 127:4-5 „*Mint a hős kezében a nyíllak, olyanok a serdülő ifjak. Boldog az az ember, aki ilyenekkel tölti meg a tegzét: nem szégyenül meg...*” verséből kiragadott idézetre alapozta előadásának mondanivalóját.

A nyíllak a serdülő ifjak, és olyan íjászokra van szükség, akik kellő irányba és jól céloznak, ezért szükséges, hogy formáljuk, tanítsuk őket, hallgassuk meg véleményüket, érzjük el a bizalmukat, és hatással legyünk rájuk.

Van, amikor a presbiterek számára a fiatalokkal való foglalkozás lehetetlennek tűnik, de ez nem így van. Az ifjakat az indítja meg, amit átadunk nekik. Jézus Krisztus mindig megmutatja számunkra a fiatalok felé vezető utat, ahhoz, hogy jobban kapcsolódjunk egymáshoz, a közösségünkhöz, egyházunkhoz, ami csak Ő általa lehetséges.

Ahhoz, hogy jobban megértsük a nyíllak célba jutását, az előadó felvázolta egy 15 éves ifjú gondolkodási módját, ami jellemzi a mai fiatalok többségét, rávilágít a valóságra, amellyel szembesülnünk kell nap, mint nap, mint szülő, nagyszülő, presbiter, lelkész vagy gyülekezeti tag. A nyíl nem repülhet úgy, ahogy akar, mert akkor nem talál célba, azt irányítani kell és ez az irányító, pedig legyünk mi.

Nemes Lujza, a Nagyváradi – Réti gyülekezet presbitere, az egyházmegyei presbiterszövetség titkára, aki már sok éve foglalkozik gyerekekkel, ifjakkal, gyakorlatias meglátását, tapasztalatait osztotta meg a jelenlévőkkel, megtudtuk, hogy mindazokat, amelyeket az előadó felvázolt tulajdonképpen azok a módszerek hatékonyan működnek az ő és önkéntes munkatársai gyerekekkel, ifjakkal való foglalkozásokon.

Ne csak fizikailag gondoskodjunk róluk,

hanem szeressük, neveljük és keresztyén példát mutatva, formáljuk őket nagybetűs Emberré. Ha ezt meg tesszük, akkor a 127. zsoltár folytatása is beteljesül rajtunk, és megtapasztalhatjuk, hogy „*mint a hős kezében a nyílak, olyanok a serdülő ifjak. Boldog az az ember, aki ilyenekkel tölti meg tegzét.*”

Sok észrevétel, hozzászólás és kérdés hangzott el az előadás témáján, amelyeket közösen megválaszolva, átbeszélve egyetértésben nyugtáztak a résztvevők.

A szünetet követően, a következő előadásra készülve, a bihari református gyülekezet vegyes kórusának zenei összeállítását hallhattuk Spurigán Zoltán kántor, karnagy vezetésével.

Ezt követően egy újabb előadás következett „*Mit mutat a jövő?*”, **Farkas Zsolt a KRE előadó-tanácsosa**, a Nagyvárad – Össi Református Egyházközség lelkipásztorának tolmácsolásában. Az előadó számokban mutatta be az egyházközségek, egyházmegegyék, egyházkerületünk múltját, jelenét és jövőjét, amelyek szorosan kapcsolódnak és függnek egymástól. Milyen volt az egyházi élet harminchat évvel ezelőtt, a forradalom előtt? – tette fel a kérdést az előadó. Megállapítottuk, és a számok is azt mutatják, hogy egy aktív egyházi élet zajlott a sok tiltás és megtorlás ellenére, nagyobb részvétel a vasárnapi istentiszteleteken, nagyobb létszámú gyülekezetek és ebből következik, hogy az egyházmegegyeink és egyházkerületünk is sokkal nagyobb református lélekkel rendelkezett. De az idő múlásával, a

demokrácia megjelenésével, természetes apadással, más vallású vagy ajkúak vegyes házasságával évről évre egyre kevesebben vagyunk és ez a tendencia sajnos a jövőnkre vetíti negatív hatását.

Mi az, ami veszélyezteteti egyházunkat a természetes apadáson kívül? Elsősorban a kivándorlás. A statisztikák szerint mintegy 4-5 millióra tehető azok száma, akik a jobb megélhetés reményében a forradalmi éveket követően kivándoroltak, de egyes becslések szerint inkább 6-7 millió. Ők azok, akik elszakadtak a családtól, a közösségektől, egyháztól, ahol éltek. Sajnos e szülők gyerekei már csak kevésbé beszélnek a magyar nyelvet, és az sem biztos, hogy a kivándorolt szülők vallását követik. Erre azért vannak ellenpéldák is.

A számok nem hazudnak! A számok valóban tükrözik a múltunkat, a jelenünket és ezek tudatában felvázolhatjuk a jövőnk is. A jövő a mi gyerekeink, unokáink jövője, az egyházunk jövője!

Mit tud tenni az egyház? Mert kiutat kell találni ebből a helyzetből. Nagyobb odafigyelést a gyülekezeti tagokra, ifjú szülőkre, gyerekekre, ifjakra. Ösztönözni őket a gyerekvállalásra, bölcsődék, óvodák, iskolák építése, a meglévőket felújítása, bibliahetek, bibliaismereti vetélkedők, táborok, ifjúsági tevékenységek, családi napok szervezése, és minden olyan tevékenység, amelynek közösség formáló és megtartó ereje van. Tartani a kapcsolatot valamilyen szinten az egyházközségünk egykori, kivándorolt

tagjaival, annak reményében, hogy ők ismét a közösségünk tagjai lehessenek.

El kell vetni a magot, mint azt a magvető példázatában is olvashatjuk. A magot most kell elültetni, ahhoz, hogy megfogadjanak a jövő szempontjából. **Zsolt. 31:1-6** „*Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Te benedéktam, Uram! Ne szégyenüljek meg soha; igazságoddal szabadíts meg engem, Hajtsd hozzám füledet, hamar szabadíts meg; légy nekem erős kőszálam, erősített házam, hogy megtarts engem. Mert kösziklám és védőváram vagy te; vezess hát engem a te nevedért és vezérelj engemet. Ments ki engem a hálóból, a melyet titkon vetettek nekem; hiszen te vagy az én erősségem. Kezre bízom lelkemet, te választ meg engemet, oh Uram, hűséges Isten.*”

Sok hozzászólás, vélemény, tanács hangzott el az előadás témájában, amelyeket megfogadva és alkalmazva, hittel és reménnyel felhasználhatjuk a jövőnk építéséhez.

A konferencia vége felé közeledve ma sem maradhatott el az egyházmegegyei presbiterszövetség elnökének, Vasil Istvánnak a konferencia témáihoz igazodó verse.

Azt követően a helyi lelkipásztor, Filep Attila Csaba esperes áldásával ért véget az idei konferencia, majd a házigazdák szeretetvendégségre hívták a résztvevőket, ahol tovább folytatódott az egyéni beszélgetések, ismerkedések Isten dicsőségére.

Tóth Zsigmond Béla,
hegyközcsatári presbiter,
a BRE PSZ alelnöke

Harmincéves jubileumi presbitertalálkozó a Hegyközben

Áprilisban tartotta meg a Bihari Református Egyházmegegye Presbiteri Szövetsége, Hegyközi kistérségi találkozóját Jákóhodoson, amely Papp Szabolcs, helyi lelkipásztor áhítatával vette kezdetét, aki igemagyarázatát a Luk. 19:1,10, Mt. 6,33 verseire alapozta, amely Zákéus, avagy a keresés története.

Jerikóban lakott Zákéus, a fővámszedő, aki a többi vámszedő főnökeként igen gazdag volt. Zákéus látni akarta Jézust, de mivel nagyon kistermetű volt, felmászott egy vadfügefára. A lombok közt elrejtőzve remélte, hogy megnézheti a híres mestert. Amikor Jézus a fügefához ért, fölnézett, és meglátta Zákéust és megszólította: „*Zákéus, szállj le, mert ma a te házában kell megszállnom.*” Ismerte őt, pedig még nem is találkozott vele. Ő mindenkit ismer. „A te házában kell megszállnom” – jól mutatja ez, hogy nem véletlenül találkoztak, hanem az Úrnak határozott terve volt Zákéussal. Sietve szállt le a fáról, és örömmel befogadta Őt. Amikor az emberek ezt látták, zúgolódtak: „*Bűnös embernél szállt meg.*”

Itt az Úr Jézus egy mondatban körvonalazta feladatát. Így munkálkodik a Szentlélek. Először megkeresi a bűnöst, nevében szólítja, mint ahogyan Zákéust, aztán következik a megmentés, a megtartás. Zákéus szívébe már bele volt plántálva az a kívánság, hogy lássa Jézust – hallhattuk az igemagyarázatból.

Az igemagyarázatot követően elsőként Papp Szabolcs lelkipásztor, majd Vasil István, az egyházmegegyei presbiteri szövetség elnöke köszöntötték a közel nyolcvan jelenlévő presbitert.

A jubileumi megemlékezést Tóth Zsigmond Béla, hegyközi presbitertől hallhattuk, aki kihangsúlyozta, hogy megemlékező harminc éves jubileumi találkozó volt a mai. A találkozón jelen voltak még egykori presbiterek, akik 1995-ben jelen voltak az első presbitertalálkozón Hegy-

közújlakon.

De lássuk mi is történt harminc évvel ezelőtt. A megelőző években egy fiatal, ambíciós, nagy tudású lelkipásztor került a hegyközüjlaki gyülekezet élére, Orbán Zoltán személyében, aki abban az időben egyházkerületünk gazdasági előadótanácsosa volt. Ebben a minőségében alkalma volt betekintést nyernie a magyarországi református egyház szervezeti és működési életébe, valamint gyakorlati tapasztalatot szerezni e gyülekezetekben. Az ott látotta-

kat, tapasztalatokat szeretne volna megvalósítani egyházkerületünkben is, amelyet azzal kezdett, hogy a saját kistérségi gyülekezeteiben szolgáló lelkész társaival konzultálva, 1995 tavaszán megszervezték a Felső Hegyköz, vagyis Hegyközszáldobágy, Hegyközpályi, Hegyközújlak, Hegyközcátár és Siter gyülekezetek presbitereinek egy találkozót, képzést. Ezeknek célja elsősorban, hogy segítsen a presbiterek hitre jutásában, majd tanítása, képzése, gyülekezetbe vezetése. Abban is segíteni szeretnék volna, hogy a gyülekezetben megtalálja minden presbiter a helyét és kegyelmi ajándéka szerint a Krisztustest tagja lehessen és örömmel, boldogan szolgálja az ő Urát és szeresse a testvéreit.

Nem titkolt, alapvető cél volt az is, hogy a presbitereinket hozzásegíthessék azon ismeretek megszerzéséhez, amelyek nélkül elképzelhetetlen szolgálatuk végzése. Emellett természetesen megerősödő

református identitást formálni, hitvallásos presbiteri attitűdöt is kívántak alakítani.

Továbbá cél volt, hogy a következő tisztújítás alkalmával, megfelelő készségekkel és képességekkel megáldott, alapvető ismeretekkel felvértezett presbiterek álljanak majd a gyülekezetek szolgálatába. Vagyis olyan presbiterek, munkatársak képzését kezdeményezték, akik az egyházközösségben lévő feladatok, munkák egy részét leveszik a vállukról, olyanná formálni őket, mint ahogy azt a Szentírásban olvashatjuk, az elhívásról, szolgálatról, kiűntetésről, sáfárságról.

A köszöntéseket és a megemlékező beszédek követően került sor a jákóhodosi gyülekezet vegyes énekkarának szolgálatára, majd **Bán Alpár**, Nagyvárad-Rogériusi lelkipásztor kivetítő előadása „**Nemzedékről nemzedékre**” címmel következett.

A 2025 – öt év az ifjúság éve, ennek fényében zajlanak egyházmegyénkben a

presbiteri találkozások előadásai is. A mai előadáson az előadó kihangsúlyozta, hogy „*A fiatalság nem a jövő, hanem a ma egyháza*”, majd részletesen rávilágított olyan témákra, mint a fiatalok szerepe az egyházban.

Nagy felelősség hárul ránk, felnőttekre, mert nem csak magunk miatt kell keresnünk az Urat, hanem az eljövendő nemzedékek sokaságára figyelve.

Három fiatal kísérte el az előadót a Nagyvárad – Rogériusz gyülekezetből, Olivia, Anna és Ádám, akik bizonyosságtételt tettek arról, hogy mit jelent számukra a református közösség.

Az előadás témájának megbeszélését követően Vasil István két verssel zárta a mai összejövetelt, a házigazdák pedig szeretetvendégségre hívták a résztvevőket, ahol tovább folytatódhatott az ismerkedés, beszélgetés.

Tóth Zsigmond Béla,
presbiter

Körösjánosfalva adott otthont a Fekete-Körös völgyi kistérségi presbitertalálkozónak

Körösjánosfalván tartotta meg a Bihari Református Egyházmegye Presbiteri Szövetsége a Fekete - Körös völgyi kistérségi presbitereinek találkozóját május 18-án. A Belényesi – medence református gyülekezeteit ötvenkét személy képviselte, presbiterek, lelkészek egyaránt.

A közös együttlét **Csiszér Norbert**, a várasfenesi gyülekezet lelkipásztorának áhítatával vette kezdetét, aki igemagyarázatát Pál apostolnak a Korintusbeliekhez írt első levelének a tizenharmadik részére alapozta.

Ebben az ígérésben Pál apostol a szeretetről úgy ír, mint amely a közösség ajándéka. Ez a legkimagaslóbb út, minden út közül a legalapvetőbb. „*Isten szeretete*”, mondja Pál, „*kiáradt szívünkbe a ránk árasztott Szentlélek által*” (Róm 5,5). Szeretet nélkül mit sem ér az ajándék. A zengő érc vagy a cimbalom, amely a többi hangszerrel együtt harmóniát alkot, önmagában csupán lármás zajt kelt.

Az ékesszólás is ilyen, ha nem szeretetből fakad, nem ér semmit, vagyis bármit teszünk, azt szeretetben kell. Ha nincs szeretet bennünk, a munkánk ugyan látszik, de mi magunk eltűnünk. A vezetőök

nek nem szabad elfeledni, hogy rész szerint van bennünk az ismeret. Azért van a szeretet, hogy ezt pótolja.

Az igemagyarázatot követően elsőként a házigazda lelkipásztor, **Szász Zoltán** köszöntötte a Belényesi medence gyülekezeteiből érkezetteket, majd **Vasil István**, az egyházmegyei presbiterszövetség elnöke osztotta meg gondolatait a résztvevőkkel.

Egy interaktív előadás következett, amelynek előadója **Béres Levente** lelkipásztor. Előadásának címe: **Gyülekezetem a világban, avagy - Tükröm, tükröm mond meg nekem!**

Az előadó kérdés-felelet alapján szólt a résztvevőkhöz, úgy, mint: Kik vagyunk? Honnan vagyunk? Hol vagyunk? Az előadás elején nehézkesen indult az interaktivitás, de a résztvevők érezték az előadó kérdéseinek és az azokra adandó válaszok fontosságát, így egyre többen részt vettek benne. „*Miről szól a presbiteri megbízatás? Kitől kaptam? Miért kaptam? Mi a feladatom?*”, - tette fel a kérdést az előadó. Kis gondolkodás után jöttek a válaszok: református egyházunk törvényei szerint a presbiteri megbízatás hat évre szól. A református

egyházban az a személy, aki a gyülekezet vezetői közé tartozik, és részt vesz annak irányításában, döntéseinek meghozatalában, fontos szerepet játszanak az egyházközösség mindennapi életének vezetésében. A presbiter feladata, hogy hiteles képviselője legyen a gyülekezet érdekeinek. A presbiteri tisztség az egyházi közösségben felelősségteljes pozíció, ahol a presbiterek a lelkeszel együttműködve döntenek a gyülekezet ügyeiről, beleértve a pénzügyi, szervezési és közösségépítő folyamatokat. A presbiterek fontos szerepet játszanak a közösségi események, találkozók és programok szervezésében. A közösségi nehézségekben (pl. gazdasági kihívások, konfliktusok) ők segítenek az iránymutatásban és a támogatás biztosításában.

Fontos feladat minden presbiter számára, hogy megpróbáljon a gyülekezetből kiindulva gondolkodni, mi az, ami működne, mi az, amire szüksége van a gyülekezetnek? Minden presbiter célja elsősorban, az hogy a közösség élő legyen, vagyis egy aktív gyülekezet legyen, mivel a presbiter hitből és tapasztalatból táplálkozik, ezért „*láss és hallgass a szívedre!*” - hallhattuk az előadó bátorító szavait.

Isten arra méltat, hogy vezetők legyünk a gyülekezetben, a közösségben vagyunk valaki, ahogy Pál is volt valaki: hithű izraelita majd Jézus elhívott szolgája.

Az előadás végén az egyházmegyei presbiterszövetség elnökétől egy szavaltot hallhattunk, majd az áldást követően a házigazdák szeretetvendégségre hívták a jelenlévőket, amelyet Belényessonkolyoson szolgáltak fel.

Tóth Zsigmond Béla és Vasil Maria

Kiadja a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége

Megjelenik negyedévenként

Szerkesztő bizottság: Tóth András KRE PSZ - elnök

Keresztes Nóra Erika, Lakatos Nella - jegyző

(Elérhetőség/e-mail: tothandras19@yahoo.com)

Tördelés és nyomtatás: TEHNO-PRINT Zilah

ISSN 2501-6083

